

עמ"ת 41400/12/19 - מדינת ישראל נגד יורי פראון

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 41400-12-19 מדינת ישראל נ' פראון
תיק חיצוני: 528515/2019

בפני	כבוד השופט ניצן סילמן
עוררת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	יורי פראון

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופט אור לרנר) בתיק מ"ת 2655-12-19 מיום 16.12.19.

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה בשכרות מכוח סירוב. לאור העובדה כי מדובר בנהיגה בשכרות, זאת הפעם השלישית, כמפורט בכתב האישום, נתבקש כי התנאים אשר בהם היה המשיב בעת הגשת כתב האישום, מעצר בית מלא, יעמדו על כנם עד לתום ההליכים.

ביום 11.12.19 הורה בית המשפט קמא לתביעות לשקול תיקון כתב האישום. אין חולק כי כתב האישום לא תוקן ודין נוסף נערך ביום 16.12.19.

ביום 16.12.19, לאחר שהצדדים טענו קצרות, הורה בית המשפט קמא כי הגם שקיימת תשתית ראייתית לכאורית, קיימים קשיים לא מבוטלים בתשתית זו. בית המשפט קמא ציין כי קיימות ראיות לכאורה לשכרות, אך קיים קושי ראייתי נכבד ואף למעלה מכך, כלשונו של בית המשפט קמא, באשר לטענת הסירוב.

עוד ציין בית המשפט קמא כי בהיעדר אינדיקציה כי המשיב הפר הוראות של בית המשפט, בצד הקשיים הראייתיים, בצירוף גורמים אלה יש כדי להצדיק הסרת תנאי מעצר הבית.

על כן, הורה בית המשפט קמא על פסילת רישיון המשיב בצד התחייבות עצמית, וזאת בלבד. החלטה זו הנה ההחלטה נשוא הערר.

כתב הערר שהוגש מפנה לעברו הפלילי והתעבורתי של המשיב ומלמד, לשיטת העוררת, כי לא ניתן לתת אמון במשיב.

הערר מכון גם כנגד שחרור למעצר בית (סעיף 5), כשהעוררת מציינת כי הסרת התנאים מרחיקת לכת.

בדיון בפני טענה ב"כ העוררת כי עיקר המחלוקת הנה בשאלת התשתית הראייתית. לטעמה של העוררת, התנהלות המשיב בזמן ביצוע הבדיקות מצדיקה להכיר בקיומה של תשתית ראייתית, בוודאי בשלב לכאורי זה, שדי בה להרשיע בעבירה של שכרות מכוח סירוב או הכשלה.

לאחר שבחנתי טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות, מבחינת תוצאה, אך יש להבהיר כי איני משוכנע שהקביעה בדבר העדר תשתית ראייתית מחויבת המציאות.

אקדים ואציין, קיים פער בין הודעת הערר ובין הנטען בדיון. פער זה אינו רק עניין של פרוצדורה, אלא גם עניין של מהות. הפער מונע מההגנה להיערך כדבעי לדיון ולטיעון בערר.

שנית, לא ברור לי מדוע התעקשה העוררת להמשיך בקו בו נקטה, למרות הפצרות בית המשפט קמא, כי תשקול תיקון כתב האישום. אין חולק, כי לצורך תשתית ראייתית לקיום שכרות, די היה בדו"ח המאפיינים, אמירות המשיב, בוודאי בשלב ראשוני זה. ברם, משעמדה העוררת על טענתה כי השכרות הנה מכוח סירוב או הכשלה, אין מנוס אלא להביא בחשבון גרסת המשיב וטענותיו.

לגוף הנושא- מצא בית המשפט קמא כי קיים קושי בגרסה. בית המשפט מצא כי נעשו שני ניסיונות של מחזורי נשיפה. במחזור הנשיפה הראשון הצליח המשיב לייצר נשיפה המביאה לתוצאה (גבוהה באופן משמעותי) ואילו במחזור השני, לא היה נפח מספיק על מנת לקבל תוצאה. בית המשפט קמא נדרש להיקף נפח הניסיונות וציין, כי בשש מתוך שמונה הנשיפות, המשיב נשף כמות של ליטר ומעלה אוויר נשוף. אחת הנשיפות הפסולות עמדה על 1.4 ליטר, אחת על 1.3 ואחת על 1.2 ליטר. מדובר בנפחים הקרובים מאד לנפחים הנדרשים על פי דין.

אלא שפסיקת כב' בית המשפט העליון קבעה, כי אין לקבל ברגיל טענה של העדר יכולת לבצע נשיפה; כישלון מתמשך בביצוע בדיקה מעלה חשש להכשלה ודי בו לשלב ראיית זה, בוודאי שלב **לכאורי זה** (ראה רע"פ 2538/11 **בר נ' מ"י**)

גם ברע"פ 2136/08 **מ"י נ' וולר** נקבע כי לאור פשטות הבדיקה, כישלון הבדיקה מדבר לחובת הנהג

לא אחת נקבע כי אי נשיפת אוויר מספיק, נתפס בסירוב להיבדק וכהכשלה- ראה בש"פ 6431/10 **מרמלשטיין נ' מדינת ישראל**; בש"פ 6812/07 **לירן ברק כהן נ' מדינת ישראל**

אכן, במקרה שבפנינו, הוצגו מסמכים רפואיים המלמדים כי קש"י הנשיפה, בצד הסחרחורות שחש המשיב, יכול ומקורן בבעיות רפואיות של המשיב. המשיב אף היה נכון לבצע בדיקת דם. אלא שגם לכך נקבע, כי המשיב אינו יכול להכתיב דרך הבדיקה למשטרת ישראל, (ראה רע"פ 8624/11 **אליסי נ' מ"י**).

אציין כי מקרים דומים בפסיקה, הביאו **להרשעה** גם חרף טענות כשלים בסירוב; כך, למשל בעפ"ת (מר') 11076-02-16 ובעפ"ת (י-ם) 15225-02-11.

אמנם, המקרה הראשון עסק בעישון תוך כדי בדיקה ובמקרה השני מדובר היה בצעירה בריאה שברור כי יכולה היתה לבצע הבדיקה בנקל, אך ההרשעות (**להבדיל משלב לכאורי**) מדברות בעד עצמן

בעפ"ת (נצ') 12528-05-12 ציין בית המשפט המחוזי כי סעיף 64ד(א) לפק' התעבורה אינו בבחינת עבירה עצמאית, אלא מקים חזקה; ניתן אפוא להרשיע בעבירה של נהיגה בשכרות גם ללא סירוב (וידוע כי די בבחינת מאפיינים לשם כך- רע"פ 1599/12 קליינר נ' מ"י).

בית המשפט הבהיר כי מקום בו צד טוען לחוסר יכולת לבצע בדיקה מטעמים רפואיים, עליו להוכיח זאת **בחוות דעת רפואית**, ולא רק במסמכים. בית המשפט **אישר הרשעה אפוא**.

כאן, כשמצויים אנו **בשלב לכאורי, די בכישלון הבדיקה**.

עוד אציין כי להבנתי, מקום בו נעשה שימוש במכשיר בדיקה עדכני, מלמד המכשיר על **היקף נשיפה**; חיווי המכשיר מאפשר "התקרבות" ליעד נשיפה, והפסקה לפני היעד, ועל כן ניתן לבצע נשיפות העולות על ליטר, ועדיין להכשיל בדיקת המכשיר, בצורה מודעת.

עיינתי לצורך כך גם בנוהל מת"ן 02.232.03 ובנוהל הפעלת ינשוף 02.227.64 (גרסה 4).

בצד זאת, סבורני כי חרף עברו של המשיב, העובדה כי מדובר במי שלא הפר צוים, מחד, והעובדה כי ההרשעות הן מלפני יותר משבע שנים, מביא אותי למסקנה כי התנאים המגבילים שהוטלו על המשיב הנם במתחם הסבירות; אעבה רק בחתימת ערב צד ג' בסך 10,000 ₪ (התחייבות) שתחתם בבית המשפט קמא להבטחת התנאים.

מטעמים אלה, כאמור, רואה אני לדחות הערר, בכל הנוגע לביטול המעצר (למעט תוספת התחייבות צד ג'); לגבי התשתית הלכאורית, דעתי, כאמור, שונה.

ניתנה היום, כ"א כסלו תש"פ, 19 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.